

5. desember 1985

937

Nr. 478

REGLUR

um hávaðavarnir á vinnustöðum og heyrnareftirlit starfsmanna.

Markmið.

1. gr.

Reglum þessum er ætlað að koma í veg fyrir heyrnarskemmdir og skaðleg áhrif af völdum hávaða. Í þeim er að finna ákvæði um ráðstafanir á vinnustöðum sem dragi úr hávaða, tryggi að starfsmenn noti heyrnarhlífir þar sem þess er þörf og að haft verði reglulegt eftirlit með heyrn starfsmanna þar sem við á.

Langtímamarkmið reglnanna er, að hávaði á íslenskum vinnustöðum verði undir 85 dB (A) jafngildishávaða á 8 stunda vinnudegi og í samræmi við hliðstæðar reglur í helstu samkeppnislöndum. Þessu marki verði náð strax eftir gildistöku reglnanna í nýjum fyrirtækjum og með endurbótum og samhliða endurnýjun í starfandi fyrirtækjum.

Skilgreiningar.

2. gr.

Með hávaða er í reglum þessum átt við óæskilegt heyrnlegt hljóð. Styrkur hávaðans er gefinn upp í einingunni desibel A (dB(A)). Er þar átt við hljóðþrýstistig miðað við viðmið-unarþrýsting 20 μ Pa þegar hljóðið er vegið eftir tíðni samkvæmt A-tíðnisíu.

Með jafngildishávaða er átt við vegið meðaltal orkuinnihalds hávaðans miðað við tíma.

Þau mörk á jafngildishávaða sem fjallað er um í þessum reglum eru miðuð við 8 stunda vinnudag, en sé vinnudagur starfsmanns styttri eða lengri má leiðrétta þessi mörk með eftirfarandi töflu:

Vinnudagur (klukkustundir):	1	2	4	6	8	10	12	16
Viðbót við hávaðamörk (dB(A)):	9	6	3	1,2	0	-1	-1,8	-3

Um nánari skilgreiningu hugtaka í hljóðeðlisfræði er vísað til alþjóðlegra staðla.

3. gr.

„Ný fyrirtæki“ teljast öll þau fyrirtæki sem ber að sækja um starfsleyfi til Vinnueftirlits ríkisins eftir gildistöku reglna þessara, sbr. 93. gr. laga nr. 46/1980.

Almenn ákvæði.

4. gr.

Á vinnustöðum skal fyrirkomulag, framkvæmd vinnu, vélar, tæki og annar búnaður vera þannig að hávaði sé svo lítill sem kostur er, að teknu tilliti til kostnaðar.

B 107

Við hönnun og uppbyggingu nýrra fyrirtækja skal við það miðað, að jafngildishávaði sem starfsmenn verða fyrir á 8 stunda vinnudegi verði ekki meiri en 85 dB (A). Sama á við um endurnýjun véla og búnaðar í starfandi fyrirtækjum.

Í fyrirtækjum, sem starfandi eru við gildistöku reglna þessara skal við það miðað, að jafngildishávaði fari ekki yfir 90 dB (A). Þar sem ljóst er, að unnt er að lækka hávaða niður fyrir þau mörk án verulegs kostnaðar, getur Vinnueftirlitið þó gert kröfu um það, þótt ekki sé um endurnýjun véla eða búnaðar að ræða.

Í einstökum tilvikum, þar sem tæknilegar, fjárhagslegar eða aðrar forsendur krefjast þess, getur Vinnueftirlit ríkisins veitt undanþágur frá ákvæðum 2. og 3. mgr. Viðkomandi fyrirtæki skulu að höfðu samráði við Vinnueftirlit ríkisins gera áætlun um aðgerðir til að draga úr hávaða þannig að þau uppfylli ákvæði 2. og 3. mgr.

Vinnueftirlit ríkisins getur veitt starfandi fyrirtækjum hæfilegan frest til að uppfylla ákvæði 1.-3. mgr.

5. gr.

Peir sem hanna, framleiða, selja og setja upp vélar og annan búnað skulu kappkosta að hávaði frá honum sé svo lítill sem kostur er.

Peir sem selja vélar og vélbúnað skulu láta í té upplýsingar um hávaða þann sem búnaðurinn gefur frá sér Vinnueftirlitið getur krafist þess að vélar og vélbúnaður sem gefur frá sér meiri hávaða en 85 dB (A) sé sérstaklega merktur.

6. gr.

Við vinnu sína skulu starfsmenn gæta þess að hávaði skapist ekki að óþörfu og stuðla að því að þær ráðstafanir sem gerðar hafa verið til að draga úr hávaða komi að notum.

7. gr.

Atvinnurekandi sér um skipulagningu og framkvæmd heyrnareftirlits, hávaðamælinga og aðgerða til að draga úr hávaða í samráði við öryggisnefnd eða öryggisvörð og öryggistrúnaðarmann eða trúnaðarmann, sbr. reglur nr. 77/1982 um heilbrigðis- og öryggisstarfsemi innan fyrirtækja.

Við varnir gegn hávaða skal svo sem unnt er beita þeirri tækni sem nýtileg er við að draga úr hávaða við upptök hans, draga úr útbreiðslu hávaðans og takmarka endurkast.

8. gr.

Þar sem jafngildishávaði er 85 dB (A) eða meiri yfir 8 stunda vinnudag og þar sem hávaði verður 110 dB (A) eða meiri skulu starfsmenn bera heyrnarhlíf af viðurkenndri gerð sem atvinnurekandi lætur starfsmönnum í té að kostnaðarlausu. Þar skulu og vera áberandi aðvaranir um að nauðsyn beri til að nota heyrnarhlíf til þess að draga úr hættu á heyrnarskemmdum af völdum hávaða. Fræða skal starfsmann um hættu á heyrnarskemmdum þegar unnið er við þessar aðstæður.

9. gr.

Í stjórnklefum, verkstjórnarherbergjum og á öðrum stöðum þar sem mikilvægt er að samræður geti átt sér stað skal að því stefnt að utanaðkomandi hávaði sé ekki meiri en 65 dB (A) að jafnaði yfir 8 stundir.

Í mat- og kaffistofum er æskilegt að utanaðkomandi hávaði sé ekki meiri en 60 dB (A) að jafnaði þann tíma sem notkun stendur yfir.

Á skrifstofum og öðrum stöðum þar sem gerðar eru miklar kröfur til einbeitingar og samræður eiga að geta átt sér stað óhindrað skal leitast við að utanaðkomandi hávaði sé ekki meiri en 50 dB (A) að jafnaði yfir 8 stundir.

Heyrnareftirlit.

10. gr.

Eftir því sem við verður komið skal árlega mæla heyrn hjá þeim starfsmönnum sem ætla má að verði fyrir hávaða 85 dB (A) eða meiri. Þar sem liggja fyrir mælingar á jafngildishávaða er þó einungis skylt að mæla heyrn hjá þeim sem gegna störfum sem hafa í för með sér jafngildishávaða yfir 8 stunda vinnudag sem nemur 85 dB (A) eða meiri og þeim sem verða fyrir högghávaða 110 dB (A) eða meiri.

Atvinnurekandi skal sjá um að heyrnarmæling fari fram og er starfsmönnum skylt að gangast undir hana. Notkun heyrnarhlífa leysir viðkomandi ekki undan heyrnarmælingu.

Heyrnarmæling skal framkvæmd af Heyrnar- og talmeinstöð Íslands eða heilsugæslustöð sem hefur til þess aðstöðu, í samráði við Heyrnar- og talmeinstöðina.

Heildaryfirlit um niðurstöður mælinga á hverjum vinnustað skal birta atvinnurekanda/öryggisverði og öryggistrúnaðarmanni/trúnaðarmanni. Yfirlitið skal enn fremur sent Vinnueftirliti ríkisins.

11. gr.

Heyrnarmælingu skal gera á tíðnistigunum 500, 1000, 2000, 3000, 4000, 6000 og 8000 ríð. Jafnframt heyrnarmælingu skal skrá atvinnusögu viðkomandi síðustu árin.

12. gr.

Greinist breytingar á heyrn viðkomandi eða komi í ljós önnur einkenni heyrnardeyfu skal fara fram nánari athugun á heyrninni. Heyrnar- og talmeinstöð Íslands skilgreinir hvenær þörf er nánari athugana, og að höfðu samráði við Vinnueftirlit ríkisins skilgreinir stöðin einnig heyrnartap sem talið er afleiðing hávaða.

13. gr.

Viðkomandi starfsmanni skal greint frá niðurstöðum heyrnarmælinga.

Meint heyrnartap af völdum hávaða á vinnustöðum skal tilkynna Vinnueftirliti ríkisins og landlækni.

Önnur ákvæði.

14. gr.

Atvinnurekandi skal láta gera hávaðamælingar á vinnustöðum eftir því sem aðstæður gefa tilefni til. Vinnueftirlit ríkisins getur krafist þess að gerðar séu hávaðamælingar, sbr. 18. gr. laga nr. 46/1980. Þar sem grunur leikur á um að hávaði sé 85 dB (A) eða meiri eða aðstæður gefa að öðru leyti tilefni til getur öryggistrúnaðarmaður eða trúnaðarmaður krafist þess að gerðar séu hávaðamælingar. Aðeins má krefjast víðtækra mælinga hafi einfaldar mælingar sýnt fram á nauðsyn þess. Heyrnar- og talmeinstöð Íslands er heimilt að framkvæma hávaðamælingar í tengslum við heyrnarmælingar.

Hávaðamælingar skulu gerðar eftir viðurkenndum stöðlum samkvæmt ákvörðun Vinnueftirlits ríkisins.

15. gr.

Samstarfsnefnd sem í eiga sæti fulltrúar Alþýðusambands Íslands, Vinnuveitendasambands Íslands, Vinnueftirlits ríkisins og Heyrnar- og talmeinstöðvar Íslands skal fjalla um framkvæmd heyrnareftirlits og stuðla að nauðsynlegu samstarfi stofnana og samtaka sem þessi mál varða.

16. gr.

Ákvörðun, sem Vinnueftirlit ríkisins tekur samkvæmt reglum þessum, má skjóta til stjórnar stofnunarinnar innan fjögurra vikna frá því viðkomandi var tilkynnt ákvörðunin, sbr. 98. gr. laga nr. 46/1980.

Um brot gegn reglum þessum fer eftir 84., 85., 87. og 99. gr. laga nr. 46/1980.

Reglur þessar sem settar eru af stjórn Vinnueftirlits ríkisins samkvæmt 29., 32., 38., 43., 67. og 69. gr. laga nr. 46/1980 að höfðu samráði við heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytið að því er varðar þátt Heyrnar- og talmeinstöðvar Íslands, staðfestast hér með til að öðlast gildi 1. maí 1986.

Félagsmálaráðuneytið, 5. desember 1985.

F. h. r.

Hallgrímur Dalberg.

Húnbogi Þorsteinsson.

REGLUGERÐ

**um breyting á reglugerð um staðsetningu lyfjabúða og lyfjaútibúa
nr. 27/1983, með síðari breytingum.**

1. gr.

Eftirfarandi liðir 1. greinar hljóði svo:

Vesturlandshérað:

3. Ólafsvíkumdæmi:	4. Stykkishólsumdæmi:
Lyfjabúð	Lyfjabúð.
3.1. Hellissandur:	
Lyfjaútibú	

Vestfjarðarhérað:

1. Patreksfjarðarumdæmi:	2.3. Suðureyri:
Lyfjabúð	Lyfjaútibú
2. Ísafjarðarumdæmi:	2.4. Bolungarvík:
Lyfjabúð	Lyfjaútibú
2.1. Þingeyri:	
Lyfjaútibú	3. Hólmavíkumdæmi:
2.2. Flateyri:	Hólmavík:
Lyfjaútibú	Lyfjaútibú frá Ísafirði

2. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er skv. 2. gr. laga um lyfjadreifingu nr. 76/1982, öðlast gildi við birtingu.

Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytið, 13. desember 1985.

Ragnhildur Helgadóttir.

Jón Ingimarsson.